

JODI PICOULT
&
SAMANTHA VAN LEER

SOROK
KÖZÖTT

FORDÍTOTTA
BABITS PÉTER

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Jodi Picoult and Samantha van Leer: *Between the Lines*
Copyright © 2012 by Jodi Picoult and Samantha van Leer
Hungarian translation © Babits Péter, 2016

This translation is published by arrangement with
Simon Pulse / Emily Bestler Books / Atria Books,
a division of Simon and Schuster Inc.

Minden jog fenntartva.

Emának, aki mindig is a mesém hőse lesz.

Szeretettel: Sammy

Timnek, mert a tündérmesék olykor valóra válnak.

Szeretettel: Jodi

OLIVÉR

EGÉSZ NAP TÜRELMESEN VÁROM, hogy Delila kijöjjön az iskolából és visszatérjen hozzám. Tovább akarok beszélgetni a tündérmeséről, amit Naspolyánál találtam. Tudni akarom, szerinte beválhat-e ez az új terv, mert őszintén szólva nem szívesen élnék palacsintaként a világában. Ki akarom kérni a véleményét, mit és hová írjak a könyvbe, hiszen Olvasóként neki mégiscsak nagyobb tapasztalata van. Tervet akarok kovácsolni arra az esetre, ha – és *amikor* – majd kijutok a könyvből.

Kit akarok hülyíteni? Nem akarok mást, csak még több időt tölteni Delilával.

Szerintem ha valaki ennyire korlátolt világban él, mint én – amikor megismerkedett már mindenkivel, és látott mindent, amit látni lehet –, kezdi elveszíteni a reményt, hogy bármi

különös fog történni az életében. Minden tettünk és minden azokra kapott reakció egyetlen unalmas rutin – Delilával azonban minden új és izgalmas.

Ki gondolta volna például, hogy valami szuszogó mordállyal szárogatja a haját, így akkor se fázik meg, ha egy hideg reggelen kilovagol? Ki tudta, hogy vannak eszközök, melyek egyetlen lapból állnak, mégis képesek gombnyomásra más és más szöveget mutatni? Minden kérdésre, amit felteszek neki, ő is kérdez valamit: Vannak még ilyen könyvek, és minden szereplő külön életet él, ha éppen senki se olvassa?

(Ezt a kérdést passzolnom kell, mert csak a saját tapasztalataimat ismerem.) Mikor jöttem rá először, hogy csapdába estem egy mesében, nem csak élem a magam életét? (Ez fogós kérdés, miután itt mindig tizenhat éves vagyok, és az is maradok.) S ott van még, amit csak suttogva tesz fel, miután leszáll az éj, és csak mi ketten vagyunk a sötétben: *Mit tennél, ha bárki lehetnél? Hová mennél?*

Nincs mindenre kész válaszom, de már az is varázslatos, hogy Delila ilyeneket kérdez. Még soha senki nem képzelt rólam többet, mint ami a lapokon megjelenik. Egy Olvasó se feltételezte, hogy más gondolatok is lehetnek a fejemben, mint amit a szerző írt.

Múlt éjjel Delila azt kérdezte, hiszek-e a végzetben.

– Nem igazán – feleltem. – Nem, ha az a végzetem, hogy szerepet játsszak valaki más történetében.

– De ha nem is így van? – suttogta Delila. Későre járt, éjfél is elmúlt. Ahogy a holdfény beüzüstözte arcának egyik felét, varázslatos más-világi teremtménynek láttam. Olyannak, aki nagyon is jól megférne egy tündérmesében.

– Nem tudlak követni...

– Ha az a végzetünk, hogy együtt legyünk? Ha Jessamyn Jacobs csak azért írta meg a mesét, mert valami felsőbb hatalom – sors, végzet, vagy akármilyen – ezt akarta, mert másként sosem találkoztunk volna?

Tetszik az ötlet. Tetszik, hogy ami közöttünk van, annyira erős kötelék, hogy túllép a valóság és a képzelet, a könyv és az Olvasó közti éles határvonalon. Tetszik, hogy bár kitalált személyként kezdtem az életem, ettől még nem vagyok kevésbé valóságos.

Ma, míg Delila az iskolában van, egy göcsörtös, kicsavarodott faágon ülök az Elvarázsolt Erdőben. A tündérek csa-csogva repdesnek körülöttem. Habár a pletykát tényleg szeretik, egyáltalán nem olyan gonosz kis vakarcok, mint a mesében. Mindig szívesen beállnak bábunak, ha Froclival sakkozunk; mindig vannak olyan rendesek, hogy bereppenjenek a szűk résekbe egy-egy beejtett apróért vagy elveszett gombért, ha mi már nem férünk be. Ők a mese legerősebb teremtményei, még a lomha manóknál is erősebbek, és szívesen segítenek Matilda királynőnek a lakberendezésben, fel-le hurcolják a bútorokat a palota lépcsőin. Olyat is láttam már, hogy egy tündér egymaga arrébb görgetett egy kötömböt, ami elzárta a palotához vezető utat.

– Kölcsönvehetem a mérgesszömörce-szájfényedet, Sziporka? – kérdi Szikra.

– Szedj magadnak – csattan fel Sziporka. – Unom már, hogy mindig az én cuccaimat használod. – Azért csak odahajít egy makkot Szikrának, aki lecsavarja a tetejét és belemártja ujját a kencébe. Egy harmatcsepphez hajol, hogy lássa magát benne, azután elhúzza apró ujját az ajkain. Próbálok az

olvasásra figyelni, de a faágak elzárják a napfény útját. Hirtelen támadt világosság vetül a lapra. Ahogy felnézek, Csóva tündöklő fényét látom.

– Kösz szépen – hálálkodom.

Felvillant egy ragyogó mosolyt.

– Nincs mit.

Míg szórakozottan forgatom a lapokat, belegondolok, hogy ebben a másik világban a királyi fenségek, sellők és kalózok mind igyekeznek felvenni a helyüket, hogy én tovább olvashassam a történetet.

Vajon ebben a másik világban is van egy királyfi, aki egy távoli Olvasó után epekedik?

– Á, a szerelem – mondom ki hangosan.

– *A szerelem?* – ismétli Sziporka.

– Valaki *szerelmet* említett? – kapja fel a fejét Csóva.

– Szerelmet? – A szó egyre tovább visszhangzik, ahogy az erdő összes tündére felkapja.

– Na igen – bólint Szikra. – Annyira tudtam!
– Emlékszel, amikor tegnap nekimentél annak a fának? –
kérdi Csóva.

– Na, akkor kezdtünk el fogadásokat kötni – fejezi be Sziporka.

A tündérek felülnek a vállamra és a karomra.

– És ki a szerencsés? – tudakolja Csóva.

Nem áll szándékomban megmondani. Sosem árulnám el így Delilát.

– Nem ismeritek. Nem ide való.

– Öö... de hát *ki* nem az? – ráncolja a homlokát Szikra.

Hirtelen ugatás hallatszik a fák közül.

– Frocli! – szólogatom megkönnyebbülten.

– Szerintem Frocli tutira ide való – véli Szikra.

Elhessegetem őket és lepattanok az ágról. Épp akkor érek földet, amikor Frocli fékez a lábamnál.

– Hé, haver... van egy perced? – Láttam már az arcán ezt a kifejezést. Jellemzően akkor, amikor az asztal alól jutalomfalatot kunyerált.

Vonakodva elteszem a könyvet a tunikámba. Frocli kivezet az erdőből, távol a tündérek kíváncsi fülétől. Amint elhagyjuk a fákat, szaladni kezd. Alig tudom utolérni.

Elviharzunk a szirt mellett, majd elhagyjuk a csapást is, ami Orbánc lakóhelyéhez vezet.

– Van valami oka, hogy így loholunk?

– Időben az Unikornisok Mezejére kell érnünk – kiált hátra Frocli.

– Mi lesz az Unikornisok Mezején? – kértem, ahogy kiérünk a közepére. A rét tele hófehér egyszarvúakkal, akik az ezüstös füvet legelik.

– Te – árulja el Frocli, amikor végre megáll. – Azt mondtam Szerafimának, hogy itt várod.

– De hát *miért*?

Lesüti a szemét.

– Hogy eljöjjön. Ha csak rólam lenne szó, nem fárasztaná magát.

A háttértörténet szerint, amit mindnyájan betéve ismerünk, Frocli valaha ember volt. A legjobb barátom, ha már itt tartunk, amíg Naspolya el nem lopott néhány füvet Orbánctól, hogy végezzen az ifjú herceggel (mármint velem), akit csak akadálynak látott a Matilda iránt érzett szerelme útjában. Na, ezt a főzetet itta meg tévedésből Frocli, aki Orbánc közbeavatkozása nélkül meg is halt volna. A hatást a varázsló sem tudta visszafordítani, egyvalamit viszont megtehetett: átköltöztette Froclit egy másik teremtmény testébe. Itt legalább biztonságban lehetett Naspolya haragjától.

Mindezekre a mese folyamán derül fény, én azonban csak kutyaként ismerem Froclit, minthogy a mese elején már úgy jelenik meg. Csak a visszatekintésekben fiú, az emlékek azonban nem léteznek úgy, mint mi – hús-vér alakban –, ha éppen nincs jelenésünk. Ezért nem találkoztam soha Móric királlyal, és Frocli is ezért vadászeb – csak egy fiatal férfi szívével.

Azzal a szívvel, ami reménytelenül és megmásíthatatlanul

Szerafimáért dobog. Aki akkor se méltatná figyelmére, ha történetesen *nem* lenne bolhás.

– Jaj, Frocli – vakarom meg a füle tövét. – Nem kellek én ahhoz, hogy felkeltsd egy lány figyelmét.

– Igazán? Akkor miért van, hogy a neved említésére is fényesebben ragyog a szeme, mint az erdő összes tündéréé?

Összerezzenek, ahogy Szerafimára gondolok.

– Téged cseppet sem zavar, hogy még annyit sem tud, mikor van nyitva a könyv és mikor zárva?

– Nem igazán. Azt mondogatom magamban, hogy épp ezért nem érdeklődik irántam. Számára csak egy kutya vagyok.

Nem mintha Delila olyan jó lenne abban, hogy megkülönböztesse a valóságot a képzelettől.

– Kérdezhetek valamit?

– Persze.

– Honnan tudod, hogy ő az igazi?

Frocli csóválni kezdi a farkát.

– Hát, van ez a gyönyörű, fényes, szőke bundája... akarom mondani, *haja*... meg ez a kis rés az elülső fogai között... és azt észrevetted már, hogy amikor ideges, mindig énekelget? Hamisan?

– Neked ez *tetszik*?

– Hát épp ez az. Szerintem a hibái miatt szeretem ennyire. Számomra attól tökéletes, hogy nem tökéletes.

Delilára gondolok: hogyan rőfög nevetés közben, és rágja a körmét, amikor erősen koncentrálni. Hogy még a legegyszerűbb dolgokat se tudja – például hogy a fejfájást pióccával gyó-

gyítják, nem valami kis fehér bogyóval. Hogy mindenfélét kíván, ha hullócsillagot lát, vagy ha az óra 11:11-et mutat.

– Igen – felelem halkán. – Megértelek.

Frocli fájdalmas hangon nyüszít.

– Te is szerelmes vagy belé?

– Szerafimába? Nem. Ezerszer is nem.

Pillantásában ott a leplezetlen kétkedés.

Ha nem is akarnám megcsókolni Szerafimát, a könyv mágnesként vonna az ölelésébe. Nem mintha nem lenne csinos. Van nehezebb meló is, mint őt csókolni, és ha már *muszáj*, miért ne játszanám el, hogy élvezem?

Mégis, ezek a bensőséges pillanatok mindig büntudattal töltenek el. Nem is Frocli miatt, hanem mert tudom, hogy Szerafima minden szenvedélyét beleadja ebbe a csókba, amit valóságosnak hisz. Miközben számomra ez csak napi rutin – némi kellemes extrával.

– Akkor muszáj segítened nekem, Olivér – fogja könyörgőre Frocli. – Hogyan érhetném el, hogy felfigyeljen rám?

Egy pillanatig mérlegelem a kérdést. Delila magától vett észre, de kétlem, hogy Froclin segítene, ha mondjuk belelelgezné a fűbe a SEGÍTS szót – ráadásul ezzel magára haragítaná az unikornisokat is.

– Mit szólnál egy ajándékhoz? – jut eszembe.

– Már adtam neki egy csontot – a legszebbet, amit valaha elástam! –, de csak úgy eldobta!

– Erre te? – kérdezem.

Frocli vállat von.

– Visszahoztam.

Sétálgatni kezdek.

– Az a gond, hogy Szerafima mindig engem fog hős királyfi-
nak látni, miközben rád kéne *ezzel* a szemmel néznie. Más
szóval, barátom, neked is találnod kell egy bajban lévő her-
cegnőt. – Az unikornisok nyihogni kezdenek, amikor túl kö-
zel merészkedek hozzájuk. – Ez az! – csettintek az ujjammal.

– Meg fogok halni.

– Mi?

– Nem igazából, csak eljártsszuk. Azután Szerafima szeme
láttára megmentesz.

– Ne vedd sértésnek, Oli, de belőled legfeljebb rút kiskacsa
lehet, nem hercegnő. És akkor se csókollak meg, hogy feléb-
resszelek az álmodból, ha akármilyen leszel.

– Nem is kell, Frocli. Elég úgy tennünk, mintha egy uni-
kornis szét akarna marcangolni. Neked csak annyi a dolgod,
hogy megakadályozd a vérontást. – Lehajolok egy csipkebo-
korhoz, hogy megragadjak egy maroknyi bogyót.

Frocli aggódalmas tekintettel fürkészi a távot.

– Nem érsz rá *utána* bogyót szedni? Bármelyik percben itt
lehet.

– Nem megenni lesz. – Szétmorzsolom a bogyókat a ke-
zemben. Vörösen folynak szét. Szétnyi-
tom a tunikámat, hogy előtűnjön
fehér ingem, azzal beledörzsölöm
a bogyók levét az anyagba. A vö-
rös folt szétterjed a mellkasomon.

JODI PICOULT
&
SAMANTHA VAN LEER

SOROK
KÖZÖTT

FORDÍTOTTA
BABITS PÉTER

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Jodi Picoult and Samantha van Leer: *Between the Lines*
Copyright © 2012 by Jodi Picoult and Samantha van Leer
Hungarian translation © Babits Péter, 2016

This translation is published by arrangement with
Simon Pulse / Emily Bestler Books / Atria Books,
a division of Simon and Schuster Inc.

Minden jog fenntartva.

Emának, aki mindig is a mesém hőse lesz.

Szeretettel: Sammy

Timnek, mert a tündérmesék olykor valóra válnak.

Szeretettel: Jodi